

Antal Zsolt: Holdtündér

Nem gondoltam volna, hogy egyszer magasba emelt kezekkel magasztalnak majd tömegek, és közösen harsogják a nevem. Hmm... jó vicc, kacagnom kell. Nem is lett így, de nem bánom. Inkább megbújok szépen csendben a tudatokban, a sóhajok édes mámorában, mint vérbő gének armadája. A rettegés, mi én vagyok szemetekben, akár egy diadalmaskodó szálla, vagy megannyi bíbortövis, szúr, de mégis démoni szépséggel veszi el a nyomorultak lelkét.

"Zúgó, morgó, tépázó szélben hasít túl az árnyaktól korosodó erdön. Az utcák felett fátyolként úszik, és sikolyok törnek fel lelkének sötét mélyéről." Szép idézet ... rólam költötte valaki, csak hát a múltban. Olyan messzi időkből, aminek említésébe még én is belekönnyezem. Pedig nem szokásom. Annyira nem, hogy az én kenyerem ríkatni benneteket, ti rímes, földi halandók.

Munkálkodásom ideje alatt sok mindent láttam. Láttam a szentimentalizmus nyikorgó, hátsókertjének kapuját, a hiszékenységet és a máglyát tűzben elégni. Láttam Kleopátrát forrón ölelkezni, és buja szeretőként vívódni. Anubisz seregét győzedelmeskedni, Napóleon vereségét pedig könnyekként megélni. Láttam Szent Johanna ártatlan, szűz báját, és láttam a tóban élő szörnyet is.

Bizony holtként, de mégis sokat megéltem. Töletek távol, de mégis elég közel ahhoz, hogy tudjam, mikor vehetem el ami az enyém. A lelketeket. Ha tetszik, ha nem, engem illet. Én döntöm el mikor és hogyan. Egyszer előre jelzem, máskor makacsul hallgatok. Persze a végső megítélésben mindez már nem számít. A sorsotok utolsó reménye én vagyok, és bár ti alakítjátok egész életeteket, a végén mind hozzám kerültök, és a folyamat bevégeztetik.

Néha csak mosolygom; látva az értelmetlen harcotokat, a vívódó önmegsemmisítést szemetekben, a vágyaitokat, karnyújtást az életért. Nem tudjátok, és nem is tudhatjátok, hogy a vég csak is rajtam múlik. Én döntök, egyedül én. És hogy miként kaptam a Holdtündér nevet, amikor egyszerűen csak halálként emleget mindenki? Ez egy kedves kis történet a régmúlt időkből.

Egyszer, az 1700-as évek elején, pontosan 1715. év ironikus harmadában jártunk, amikor három hónap telt el a Napkirály, XIV. Lajos halála után. Utolsó szavaiban engem emlegetett, majd titkát megosztva velem távozott. Bizony, őt is magamhoz ragadtam. Tehát, 1715 december 23-a volt, csontig hatoló hideg. Marseille főterén hatalmas felfordulásban, portékáikat áruló kofák, banyák, és egyéb rémségek gyülekeztek. Hangos rivalgásban kínálták értékesnek hitt áruikat. Épp egy öregasszonyért siettem, amikor egy kisfiút pillantottam meg édesanyja ölbe hajtott fejjel. Úgy kilenc éves lehetett. Az anyja keservesen sírt, miközben átkarolva gyermekét melengette azt. Közelebb úsztam, és láttam, hogy a fiú nagyon beteg. Belelibegtem egészen az arcába. Fehér bőrén matt fényben játszottak a lehulló hópelyhek, és a szél cserepesre szaggatta ajkait. Azonnal tudtam, hogy nem sok van hátra, de nem értettem viszont, hogy miért nem én rendelkezem a fiú életével. Később világossá vált. Ti emberek is képesek vagytok adni számomra valamit. Értéket, amit az évezredek alatt szépen lassan belém

ütlegeltek. Ti mind egy-egy értékes magjai vagytok e világnak, ki így, ki úgy, de hozzájárul a mindennapokhoz.

Pierre, a fiú nem élte túl. Súlyos csontritkulásban szenvedett, én pedig megkegyelmeztem neki. Három teljes napig élt volna még az anyjával, de nem vártam addig. Ez a fiú értette meg velem az élet lényegét, ami mellett figyelmetlenségemnek köszönhetően tovasiklottam. Az életét, aminek én egy kis darabja vagyok csupán. Az élet értelme a remény, és az, hogy hidd el, részese vagy te is. Egészen parányi, de meghatározó darabja. És, ha úgy érzed, még nem tettél semmit, hát ne búslakodj, idejében megteszed benne te is a dolgodat. Addig nem megyek el érted, ezzel ne remélj!

De miért is Holdtündér? Tudja fene, de Pierre-nek megmutattam magam. Az a gyermek hatással volt rám. Utolsó pillantásai alatt csillagként ragyogtam elé, mint a légkörbe csapódó üstökös fénye, úgy vibráltam a sötét égbolt levegőjén. Fátylam messzi siklott, és meg-meg csillanva tükrözte vissza az utca lámpásainak sárgás fényét.

A fiú anyjára pillantott, majd felém mutatva piciny ujjacskájával, halkán, alig észrevehetően ennyit mondott:

– Anya nézd, egy Holdtündér! – Ezután Pierre nem szólt többé. Felkaroltam anyja öléből, és elvittem lelkét a többi közé.

Az asszony még tizenhárom évet élt, majd amikor férjével egy estén békésen szunyókált, érte is elmentem. Eszembe volt Pierre arcocskája, a sápadt bőre, ahogy a szóval formálta ajkait. Ezért vittem el édesanyját pont aznap este, minden előjel nélkül, egészségesen. És nem pedig másnap, amikor delet süt a nap, és egy leszakadó gerenda oltja ki életét. Ezt nem akartam. Pierre anyjának semmiképp.

A fiú halálának napján megfogadtam, hogy még nagyobb körültekintéssel leszek. Ha tehetem nem várok a fájdalomig, hanem mosolygós álmodban lépek eléd. Így kell tennem, ezt szánta a sorsom. Most megleptelek, igaz? Bizony, nekem is van sorsom.

A fiú utolsó szava zeng azóta a tornyok kupolájából, a harangok által, a szélcsengőkből, és a zubogó vízesés alól is. Bármerre járok mindenütt hallom, szinte már kísért, amerre csak a testet elhagyni készülő lélek felé vezet utam.